

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๑

เทพบันดาล

เมื่อวานขึ้นนี้ก็ไปเทศน์ที่วัดถ้ำกลองเพล งานระลึกถึงหลวงปู่ขาวท่านวันที่ ๑๖ ตอนกลางคืน คนก็มากพระก็มาก เทศน์จบแล้วเรามาเลยไม่ได้ค้าง วัดถ้ำกลองเพลก็มีเป็นบริเวณที่กำแพงล้อมรอบอยู่เท่านั้น นอกจากนั้นก็เป็นที่ทะเลสาบไปหมด ป่าไม่มีเหลือเลย เหลืออยู่เฉพาะบริเวณวัดเท่านั้นเอง แต่ก่อนก็ป่าข้างดงเสื่อนะนั่นนะ วัดถ้ำกลองเพล ก็ตั้งที่เขียนไว้ในประวัติของหลวงปู่ท่านเกี่ยวกับเรื่องถ้ำกลองเพล มีเหตุผลเป็นมายังไงถึงเรียกถ้ำกลองเพลก็บอกไว้แล้ว

แถวนั้นไม่มีบ้านผู้บ้านคนนะ หนองวัวซอที่มีเป็นบ้านทุกวันนี้ก็ย้ายมาจากอุบลฯ มาอยู่ที่นี่ หนองบัวบานก็มาจากทางจังหวัดเลย ย้ายมาเมื่อเร็วๆ นี้ละ ที่เขาเรียกหนองวัวซอๆ ไม่ใช่อะไรนะ เป็นวัวป่าไม่ใช่วัวบ้าน มันมารอกันอยู่ จะลงกินน้ำในหนองนั้นนะ แต่ทางนี้เขาเรียกมันซอๆ ก็คือจ่อรออยู่อย่างนั้นเพื่อจะลง มันมากต่อมาก เป็นวัวป่าทั้งนั้น ไม่ใช่วัวบ้าน ที่ว่าหนองวัวซอๆ แต่ก่อนเป็นป่าวัว - วัวแดงเต็มไปหมดนั่น เพราะไม่มีบ้านผู้บ้านคนเลย แถวนั้นจะมีบ้านที่ไหน ไม่มี หนองแวงฮี้ก็ไม่มี บ้านหมากหญ้าดูว่าย้ายไปอยู่ก่อนเขาก็มีเท่านั้น มีบ้านหมากหญ้าแล้วก็บ้านหนองซุ่น นอกนั้นไม่เห็นมีบ้านอะไร หนองแซงอะไรเหล่านี้ไม่มี บ้านคนไม่มี หนองบัวบานก็ไม่มี หนองวัวซอก็ไม่มี พวกนี้ย้ายมาจากอุบลฯ บ้านโนนทันเหล่านี้ย้ายมาจากอุบลฯ แต่ก่อนเป็นดงเป็นป่าทั้งนั้น สัตว์ชุม เตียนนี้มีแต่ป่าคน

ป่าไม้ชุ่มเย็นแต่ป่าคนนั้นร้อน ไม่มีอะไรร้อนยิ่งกว่าป่าคน เราพูดอย่างนี้เราไม่ตำหนิใคร เพราะเราก็คนคนหนึ่ง ก็เราไม่ใช่คนตาย เราก็ร้อนเป็นหนาวเป็นเหมือนกันนี่นะ คนไปอยู่ที่ไหนมักมีเรื่องมากและร้อนมากยุ่งมาก ป่านั้นไม่ยุ่งแต่เย็น เราคิดดูซิที่ว่าแต่ก่อนไม่มีหมู่บ้านเลยนะ เตียนนี้เป็นยังไง หนาแน่นขนาดไหน ดูเอา ถ้ำกลองเพลนี้เป็นสถานที่ที่ไปพักแรมของนายพรานเขาณะ นายพรานเขามาหาล่าเนื้อแล้วก็ไปพักแรมที่นั่น เพราะที่นั่นฝนตกแล้วไม่รู้ เขาก็ไปอาศัยที่นั่น แถวนั้นไม่มีบ้านคน จึงมีแต่พวกสัตว์ พวกเนื้อ พวกเสื่อ พวกข้างเต็มไปหมด

เมื่อเร็วๆ นี้จวนท่านจะมรณภาพนี้มีช้างใหญ่ตัวหนึ่งมันยังมาหา ท่านบอกรว่าท่านรำพึง ท่านเล่าให้ฟังก็มีขบขันดีเหมือนกัน เวลาท่านเล่ารำพึงอยู่นะ ท่านอยู่

เฉยๆ แต่ว่าท่านคิดถึงสภาพของป่าอยู่ ท่านว่าข้างมันมาเสมอในวัดนั้นนะ มันมาเป็นโขลงๆ เข้าไปทางสำนักแม่ขาวแม่สี แต่มันไม่กินอะไรนะ พวกกล้วย พวกต้นกล้วยอะไรนี่ก็ไม่กิน เข้าไปอยู่ตามนั้น อาศัยกินอะไรอยู่ในวัด เวลากลางวันมันก็มานอนอยู่ทางตะวันออกของกุฏิหลวงปู่ ที่ลุ่มๆ ดินเขานั้น กลางวันนอนอยู่นั้นพระท่านยังไปแอบดูมัน เวลาบ่ายๆ มันออกหากิน พอได้ยินเสียงไม้หัก ไม้ไร่ไม้ไผ่หัก พระเลยด้อมๆ ไปดูเห็นตัวมันอยู่โน่นละ บริเวณเหล่านี้ เมื่อเร็วๆ นี้ ยังมีข้าง ยังมาอยู่ แต่เวลานี้น่าจะหมดแล้ว พวกยักษ์มีหูเอาไปกินหมดแล้ว

นี่ท่านก็รำพึงถึงข้างตัวใหญ่ๆ ที่มันเคยมาหาท่าน ท่านอยู่วัดถ้ำกลองเพลมันเคยมา เคยมาเสมอแต่มันไม่ได้เข้ามาถึงกุฏิท่าน อย่างคราวที่แล้วนี้มันมาหากินอยู่ใกล้ๆ นี่ ตัวใหญ่มากทีเดียว แล้วท่านก็รำพึง เอ๊ะ ข้างตัวใหญ่ๆ นี่มันตายแล้วหรือใจนาไม่เห็นนานแล้ว ตัวที่มันมาเที่ยวหากินอยู่ตามบริเวณที่เราอยู่ที่นี่ ท่านว่านั่นนะ มันไปไหนหายเงียบไปเลย หรือถูกเขาฆ่าแล้วนา ท่านรำพึงอยู่ตอนกลางวัน พอตกกลางคืนมันก็มาตึกสังต์จริง ๆ ดูประมาณสักตีหนึ่ง

ธรรมดาข้างเดินไม่ได้ยินเสียงมันหรอก มันไม่มีเล็บลงพื้น เล็บมันอยู่ข้างบนเหมือนเล็บมือเล็บเท้าเรานี่ เดินไปถึงไม่ได้ยินเสียง พอตึกสังต์มันก็เอางวงมาลูบมาคลำฝากุฏิท่าน เวลามันมานั้นท่านอยู่ในห้อง มันก็เอางวงมาลูบมาคลำตรงกับที่เรานอนอยู่ข้างใน มันลูบมันคลำฝาข้างนอกท่านวางนั้น ฟังเสียงเหมือนกับเสียงคนมาลูบมาคลำฝาใครมาที่นั่นท่านวางนั้นนะ เสียงไม่ดังนักแต่พอได้ยินตีๆ นี่แหละท่านว่า ใครมาอยู่ข้างนอกนั้นนะท่านวางนั้น

เสียงมันก็ยังมียู่และเงียบไปชั่วคราว ท่านเลยนึกในใจ หรือพวกขโมยมาหาขโมยของหรือใจนา แต่ท่านไม่ได้บอกว่าขโมย ถ้าอยากได้ของ ของอะไรก็อยู่ชั้นล่างนั้น พรหมก็มี อยากได้ก็เอาไปชี้ท่านบอก ท่านนึกว่าเป็นพวกขโมย ความจริงเป็นข้างใหญ่อยู่ข้างนอกนั้น มันกำลังเอางวงมันคลำฝากุฏิท่าน มันอยู่ทางด้านตะวันตก ท่านอยู่ในห้อง ท่านบอกว่าถ้าอยากได้อะไรก็เอาซิ พรหมก็อยู่ชั้นล่างนั้นแหละ แล้วท่านก็ภาวนาไปท่านว่า

ตกตอนเช้าท่านเลยไปดูว่าขโมยมาเอาของอะไรไป ของก็ยังเห็นตีๆ อยู่ในห้องชั้นล่างนะ ยังตีๆ อยู่ ทีนี้รอยก็ไม่เห็นละซี นี่ซิมันน่าจะคิดเอาமாகนะ เวลามันเข้ามาตามทางนั้นจะไปเห็นรอยมันได้ยังไง ก็หिनนี้ทางเข้า กุฏิหลวงปู่หลังปัจจุบันเข้ามา ถ้าเดินมาตามทางก็ไม่เห็นรอยซิ อะไรมาก็ไม่เห็นรอย ทีนี้เวลามันออกไปนี้ มันน่าจะคิดอยู่นะ

มันมีกองทรายอยู่โน้น พวกกองทราย เขาเอาทรายมาผสมปูนอะไรๆ เสร็จแล้วก็วางกองอยู่ข้างนอก ทางไปอยู่อีกทางหนึ่ง มันไม่ได้ออกไปตามทางนี่นะเวลามันออกออกไปก็ไปเหยียบเอากองทรายนั่นนะไว้ตรงนั้น เหยียบรอยเดียวนะ มันแปลกจริงๆ เหยียบเสร็จแล้วก็ไป

ที่นี้ประตูนั้นมันมีขุมประตู มันเป็นประตูไม้ตีขวางไว้ มันก็ไม่ไปตรงนี้ ถ้าไปตรงนี้ประตูก็พัง ประตูต้องหักราวที่ตีข้างบนต้องหัก มันก็อ้อมไป เวลามาก็อ้อมเข้ามา เวลาออกไปก็อ้อมไป ท่านจึงมาเห็นรอย อู๊ๆ นี้ๆ มันมาเมื่อคืนนี้ ท่านซ้รอยนั้นให้พระเถรดู พระท่านก็เลยเอาอะไรมาวางขวางไว้กลัวคนจะไปเหยียบ ใครมาก็ให้ดู เราไปดูดูได้หนึ่งศอกหลวงพอดีนะ ก็ประมาณ ๕๐ ซม.หรือว่าไง ได้พอดีเป้งเลย รอยมันกว้างกลม มันไปแล้วใหม่ๆ เราไปนั้น ท่านก็เลยเล่าเรื่องให้ฟังแล้วท่านก็พาไปดูรอยข้างตัวนี้ นี้ๆ ดูซิท่านมหา รอยมันตั้งใจเหยียบไว้นี้นะ ไม่ได้เดินไปเหยียบเพราะผ่านไปเฉยๆ มันตั้งใจไปเหยียบแล้วมันก็กลับ มันจึงเป็นเหมือนเทวดาบันดาลบันดาลใจ พวกนี้พวกเทพบันดาลใจมีนะ เช่น เทพบันดาลเป็นสัตว์ เช่น ช้าง เช่น เสือ เช่นอะไรๆ มากี่เป็นได้ คืออิทธิฤทธิ์ของเทพให้เป็นสัตว์ทั้งตัวเลย ให้เรามองเห็นด้วยตาเนื้อของเราชัด ๆ นี้อย่างนี้ก็เป็นได้ หรือเทวดาบันดาลใจสัตว์ให้รู้เรื่องราวอะไรให้ปฏิบัติหน้าที่แทนอย่างนั้นก็ได้ เช่นอย่างช้างไปเหยียบรอยไว้ นี้อีกเหมือนกับเทวดาบันดาลใจให้เป็นๆ

อย่างที่พระท่านเดินจงกรมอยู่ ที่หลวงปู่มันท่านเล่าให้ฟังที่เราเขียนไว้ในประวัติฯ นะ พระท่านเดินจงกรมอยู่ เสือมันมานั่งอยู่ข้างทาง ไม่ได้นั่งหมอบทำท่าจะตะครุบอะไรนะ มันนั่งธรรมดาเหมือนสุนัข นั่งอยู่ข้างทางจงกรม ท่านอยู่ฝั่งแม่น้ำโขงทางโน้น ปกติฝั่งแม่น้ำโขงทางโน้นเสือชุมอยู่แล้ว ทุกวันนี้ก็ยังชุมเพราะเนื้อมากเสือมาก คนยังไม่ได้ทำลายอะไรมากนักเหมือนเมืองไทยเรา แต่ก่อนก็ยิ่งมากท่านว่า

ท่านว่าท่านเดินจงกรมอยู่ มันก็มานั่งอยู่ข้างทางจงกรมตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่ทราบ มันรู้สึกมีลักษณะแสดงตาๆ เหมือนมีอะไรอยู่ข้างๆ ท่านเลยมองไปๆ ที่ไหนได้เสือมันนั่งมองดูเราอยู่ มองอยู่ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ที่แรกรู้สึกเสียวเหมือนกัน พอจากนั้นแล้วรู้สึกเจ็บๆ ใจจะว่กแล้วจริงๆ ก็ไม่ใช่ ท่านว่าพอเป็นลักษณะเสียวๆ พอมองไปๆ บึบ เสือมันนั่งอยู่เหมือนหมานั่งแล้วก็มองดูคน

ตาอะไรจะแหลมคมยิ่งกว่าตาเสือใช้ไหมล่ะ ท่านมองไปจึงตามันก็สบกกันแล้วท่านก็ผ่านไปเสีย พอรู้ว่าเป็นเสือท่านก็เดินกลับไปกลับมาอยู่นั้น ท่านก็เลยนึกละซีที่นี้ จะมานอนเฝ้าอะไร ท่านคิดเฉยๆ นะนี้ จะมานอนเฝ้าหาอะไร ถ้าหิวอาหารจะไปหาอยู่หา

กินที่ไหนก็ไปชี้ท่านว่า พอว่างั้น เสียงมันคำรามขึ้นอย่างแรงเลยนะ โสภ ไปหรือไม่ไป จะทำไม คงจะว่างั้นซิ พอคำรามขึ้นอีกทีหนึ่ง โสภ โส้ ถ้าไม่ยากไปจะเผ้าอันตรายให้ก็ดี ท่านว่างั้นนะ นี่ท่านแก้ปับเลยภายในใจนะ ไม่ได้พูด ไม่มีกิริยาอะไรต่อกันละ มีแต่กิริยาทางนั้นคำราม เพราะทางนี้คิดไม่เข้าท่า จะไปหาอยู่หากินที่ไหนก็ไปชี้ เขานั่งเฉยๆ ไม่เห็นมายุงอะไรกับเราใช่ไหมละ จะไปหาอยู่หากินที่ไปชี้ จะมานั่งเผ้าทำไม พอว่างั้นก็ โสภขึ้น ความหมายว่ามายุงกับเราทำไม ทางนี้ก็ว่าถ้าอย่างนั้นไม่ยุงแหละท่านว่า ถ้าไม่ไปหาอยู่หากิน อยากรจะเผ้าอันตรายให้รักษาอันตรายให้ก็ได้ไม่เป็นไร นี่คิดนะ พอว่างั้นเขาก็อยู่อย่างนั้นเลย

ทางนี้ก็เดินจงกรมต่อไปจนกระทั่งเหนื่อยธรรมดาเรานะ เหนื่อยแล้วก็มาล้าง ทำวัตรไหว้พระสวดมนต์เสร็จแล้วนั่งภาวนาจนกระทั่งนอน ตื่นขึ้นมาตีสาม ก็ธรรมดาพระกรรมฐานท่านทำอย่างนั้นนี่ งานของท่านคืองานเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา พอเสร็จแล้วท่านก็ลงไปเดินจงกรม ตรงที่มันเคยนั่งไม่เห็นเลย คงไปแล้ว วันหลังก็ไม่เห็นมาอีก จนกระทั่งท่านจากไปจากที่นั้นก็ไม่มีปรากฏอีกเลยนะ

ทีนี้มันสำคัญตรงที่ว่า ทางนี้คิดว่าไงท่านว่า ทางนั้นตอบรับความคิดนี้ เหมือนเทพบันดาลจิตใจ เหมือนเทพมาสิงสถิตอยู่ในใจของสัตว์ พอคิดอย่างนั้นมันก็ตอบรับกันแบบนั้น หา จะมาเผ้ากันทำไม จะไปหาอยู่หากินที่ไหนก็ไปชี้ พอว่างั้นทางนั้นก็โสกขึ้นเลย ท่านก็พลิกความคิดเสียใหม่ ถ้าไม่หิวไม่ไปก็ไม่มีอะไร จะรักษาอันตรายให้กันก็ไม่ว่าอะไร ทีนี้ก็เลยนั่งอยู่นั้นเสีย แนะ ฟังซินี้มันมีอะไรนะ

เราเชื่อละว่าต้องมีเทพบันดาลหนึ่ง ไม่ก็เทพนิรมิตหนึ่งเป็นได้สองอย่าง เทพนิรมิตนั้นถ้าเสียก็เหมือนเสียจริงๆ ถ้าคนก็เป็นเหมือนคนจริงๆ จะว่าไง ถ้าบันดาลในจิตก็เข้าแทรกในจิต อย่างหลวงปู่มั่นนี่เราอยากจะพูดว่า เทวดาดูจะตามอารักขาท่านอยู่ตลอดภายในจิตใจ คอยรับทราบความรู้สึกความเคลื่อนไหวของใจท่านอยู่ตลอดเวลา เราอยากจะพูดอย่างนั้น

ท่านผู้ที่จิตบริสุทธิ์แล้วไปไหนเหมือนกับว่ามีเทพตามอารักขา เหมือนกับว่าคอยรับข่าวส่งข่าวเรื่องราวอะไรแสดงออกมามีภายนอกให้คนทั้งหลายได้เห็น เช่น อย่างพระสารีบุตรเหมือนกัน พระสารีบุตรท่านรำพึงถึงโรคของท่าน คือท่านเป็นโรคริดสีดวง เวลาโรคกำเริบแล้วท่านต้องจำกัดอาหารเอาอย่างมากที่สุดทีเดียว ผิดไม่ได้โรคนี้จะกำเริบใหญ่ ทีนี้วันนั้นท่านอยู่ในป่ากับพระโมคคัลลาน์นะ เพราะทั้งสองนี้ท่านเป็นคู่กันนี้ พระโมคคัลลาน์เลยถามท่าน เมื่อโรคนี้กำเริบแล้ว แต่ก่อนท่านเคยฉันอะไรที่ถูกกับโรค ท่านก็บอก

ว่า เคยฉันนั้น ๆ นี้เทพทราบแล้วนะ แล้วก็ไปบันดลบันดาลชาวบ้านให้หาอาหารที่ถูกกับโรครมาให้ท่านฉัน เป็นอย่างนั้นนะ จะว่าอะไรอย่างหลวงปู่ฉันนั้นก็เห็นอย่างชัด ๆ ไม่รู้จักครั้งก็เห็น เป็นแต่เพียงเราตาบอดไม่เห็นพวกเทพเท่านั้นแหละ ตาเรามันบอดถึงมองพวกเทพไม่เห็น ถ้าเป็นกล้วยงั่วกล้วยหอม อู๊ย ตาดี ตาแมวสู้ไม่ได้ละ ลูกวาว ๆ

หลวงปู่ฉันนี้ทำให้เราคิดไม่รู้จักครั้งก็เห็นนะ เหมือนว่าเทพคอยแทรกอยู่ตลอด คอยรับทราบความเคลื่อนไหวของท่านภายในจิตใจนี่ อย่างไปอยู่กับท่านที่แรก ผ่านวิสาขบูชาแล้วเราก็ไป ที่นั่นเข้าพรรษานั้นเลยละ ปีนั้นผ้าหยากรึ ปี พ.ศ. ๒๔๘๕ สงครามญี่ปุ่นกำลัง... พวกผ้าไม่มี อดอยาก ปีนั้นก็มีพระ ๙ เณร ๒ อยู่จำพรรษาบ้านโคกนามนด้วยกัน ปีนั้นเป็นปีแรกที่เรจำพรรษาอยู่กับหลวงปู่ฉัน

ที่นี้ก็แจกผ้า พระก็กลัว ท่านจะเอามาแจกหมดความหมาย ผ้าที่เขาเอามาถวายแล้วกองเอาไว้ฉันนะ พระท่านก็เลยแยกจากนั้นไป เอาไปไว้ในห้องท่านผืนหนึ่งเป็นผ้าอาบน้ำ ผ้าขาวนี่ละ พอตีท่านเข้าไปข้างในท่านก็ไปเห็น ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้แจก กำลังจะแจกแล้ว ฉันจึงหันเสร็จแล้วก็แจกผ้า ท่านเข้าไปในห้องของท่านซึ่งก็คือศาลากั้นห้องไว้ ใครเอาผ้ามาวางไว้หน้าท่านวางั้น เอามาวางไว้ทำไม เรากำลังจะแจกพระอยู่ที่นี่ พอวางั้นแล้วก็เข้าไปทำธุระของท่าน เสร็จแล้วท่านก็ออกมา แล้วก็แจก ๆ จนหมด เพราะผ้าไม่มีไม่ครบพระนะ ดูเหมือนขาดอยู่ผืนเดียว ท่านก็เลยไปคว่ำของท่านมา

ถ้าเอาผืนของท่านมาแล้วก็จะพอ แต่มันขาดท่าน พระทั้งหลายก็พูดขึ้น ท่านอาจารย์กงมา วัดดอยธรรมเจดีย์นี่เอง ก็อันนั้นสำหรับแจกท่านอาจารย์ต่างหากนี่เอามาทำไม ท่านอาจารย์กงมาท่านเป็นคนตรงไปตรงมา พูดอาญาญามากนะ ขาดก็ขาดไปซิจะเป็นอะไรไป ขอให้ครูบาอาจารย์ได้เถอะ องค์ไหนก็เป็นทีพอใจท่าน วางั้นนะ องค์ไหนไม่มีความเดือดร้อนเสียใจ ได้ไม่ได้ไม่สำคัญ ขอให้ครูบาอาจารย์ได้เถอะ ท่านก็พูดมีเหตุผลนี่ โอ๊ย เรามันเป็นผู้ใหญ่เมื่อไรมันก็ได้ ท่านว่าอย่างนี้นะ เนาะฟังซิ ผู้ใหญ่ตอบ ก็เราเป็นผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่มันไม่ค่อยได้นะ ผู้ใหญ่ได้อยู่เรื่อย ๆ อะไร ๆ ก็ได้ ใครเอามา ๆ ก็ให้แต่ผู้ใหญ่แหละ ท่านไม่ยอมเอากลับมา เอาละบุญมีหากได้เองแหละ ท่านวางั้น

คำพูดนี้เราก็จับปุ๊บไว้เลยนะ บุญมีหากได้เองแหละ ก็นี่เราทำบุญนี่นะ ก็พอดี แต่ก่อนไม่มีทางรถนะ มีแต่ทางล้อทางเกวียน ทางผู้คนไปมาจากสกลนครถึงอำเภอนาแกก็เหมือนกันเป็นทางล้อทางเกวียน ท่านวางั้นเราก็จับเอาไว้เป็นข้อคิดแล้ว คำ ๆ ละที่นี้มีโยมชียาคคนหนึ่ง แยกไปสกลนครมา แล้วพวกบริษัทแม่หนุ่ม ชูวานนท์ นี่เขาฝากผ้ามาโดยเสียค่าจ้างให้ เพราะคนชียาเมื่อจ้างมันแล้วจะให้ส่งถึงไหนมันก็ส่งได้ ขอให้ได้กินยาเท่านั้นเป็นพอ นี่เขาก็ให้ค่า

ยา กินฝิ่นนั่นนะ แล้วก็ถามว่าพระอยู่ในวัดหลวงปู่มีเท่าไรๆ เพราะเขาเป็นโยมอุปัฏฐาก หลวงปู่มีมาแต่ไหนแต่ไร แม่ของคุณแม่หนุ่มเป็นโยมอุปัฏฐากหลวงปู่มี หลวงปู่เสาร์ มาตั้งเดิม ท่านเหล่านี้จะเป็นสำคัญที่อาราธนานิมนต์ท่านมาสร้างวัดสุทธาวาสทุกวันนี้ะ ก็ เพราะท่านเหล่านี้เป็นผู้สร้าง

ผู้นี้ก็โยมอุปัฏฐาก ได้ถามขวคราวถึงเรื่องพระมีจำนวนเท่าไร ๆ คนนั้นก็พูดอย่างงู ๆ ปลา ๆ เอ้ ๙ องค์หรือ ๑๐ องค์ผมก็จำไม่ชัด เห็นท่านมาบิณฑบาตจะ ๙ องค์หรือ ๑๐ องค์นี้แหละ เรื่องจะให้คนขี้ยาไปวัดใครจะไปเพราะไม่มียามิฝิ่นอยู่ ถ้ามีฝิ่นอยู่ โห มันยกไปหมดทั้งโคตรมันเลยแหละ อย่าว่าแต่คนขี้ยาคนนั้นใช้ไหมล่ะ นี่ไม่มีฝิ่นนี่ จะให้มันไปทำอะไร มันพูดได้ขนาดนั้นก็นับว่าเก่งแล้ว

พวกนั้นเขาก็คาดคะเนเอาเลย เขาหาผ้าขาวด้ายเทศ ไม่ใช่ผ้าขาวด้ายบ้านที่เราทอนะ เป็นด้ายดิบอย่างดี เนื้อมันก็แน่นเท่ากันในสกลนคร ๑๑ ฝิ่นเลยนะ สะพายได้ไหม ก็มาลอง เขาก็ให้ค่าจ้างอย่างแพงด้วย โอ๊ย ถ้างให้ค่าจ้างแพงๆ มากกว่านั้นมันก็ สะพายได้คนขี้ยานี้ จนกระทั่งค่าไปถึงวัด โห้ หนักไม่ใช่เล่นนะผ้าตั้ง ๑๑ ฝิ่น จากสกลนครมาหาบ้านโคกนั้นมันทาง ๒๒ ก.ม.เข้าไปในวัดอีก ๑ ก.ม. เป็น ๒๓ ก.ม.

เวลาเอาผ้าเข้าไปแกก็เล่าเรื่องให้ฟังเพราะค่าแล้วนี่นะ เขาสั่งว่าไปนี้ให้รับเอาไปถวายท่านเลยนะ ไม่ให้รอ เจ้าของทานเขาสั่งมา พอไปถึงแล้วรับเอาไปถวายท่านเสียก่อน แกจึงได้ไป กำลังเริ่มจะมีด เราจึงถามว่าไปสกลฯ เมื่อไร ผมไปเมื่อเช้านี้ แล้วทำไมจึงได้ผ้ามาแกเลยเล่าเรื่องให้ฟัง นี่เหตุที่เราจะรู้ ก็เหมือนกับว่าเทวดาบันดลบันดาลนะ แปลกอยู่ หลายอย่างเราไม่เอามาพูดมากละ เอาแต่ว่าเทพบันดลบันดาลเทพเนรมิตแค่นี้ก็พอแล้วแหละ เรื่องเหล่านี้เคยมีมาตั้งเดิมไม่ใช่มีมาเมื่อวานนี้หรือวานชืนนี้

อะไรก็ตามถ้าครูบาอาจารย์องค์สำคัญ ๆ พูดอะไรแปลก ๆ อย่างท่านอาจารย์กงมา วัดดอยธรรมเจดีย์ ก็เห็นได้ชัดมาก คือหนูมากัดหมอนสามเหลี่ยมท่านแหลกหมด ท่านเลยทำทำชู่เฉย ๆ ไม่ได้มีเจตนาอะไรนี้ ว่าหนูนี้ทำไมมาทำลายศาสนา ท่านว่างั้นนะ มาทำลายศาสนาหากัดหมอนของครูบาอาจารย์ท่านใช้อยู่นี้ มันหนูยังงิ ทือ แมวไปไหนนะหนูมันพิลึกพิลั่นเวลานี้ะ มาทำลายศาสนา แมวมาช่วยหน่อยท่านว่า ตอนเช้าท่านก็ทำทำชู่แล้วก็หายไปเลย ท่านบอกว่าพูดชู่เฉย ๆ นี้

ธรรมดาหนูกับแมวมันเป็นข้าศึกกัน ท่านเลยเอาแมวมาชู่เล่น นี่มันแปลกตรงนี้นะ พอดตกกลางคืนมาในวันนั้นท่านก็นั่งภาวนาอยู่ตรงหมอนนั้นแหละ เพราะเย็บเสร็จแล้วก็เอาทำเป็นหมอนพิง จุดตะเกียงโคมรั้วหรี ๆ วางไว้ข้าง ๆ ไม่ให้แสงไฟส่องตา นั่ง

ภavanaเหนื่อย ท่านก็ลืมนตาขึ้น ที่ไหนได้แมวมานั่งอยู่ข้างๆ นี่ชิมันน่าแปลกประหลาด คือไม่เคยมีแมวเลย ไม่เคยเห็นแมวมาก่อนเลยตั้งแต่สร้างวัด ท่านพูดตอนเช้าขึ้นตกลางคืนพอลืมนตาขึ้น ที่ไหนได้แมวมันมานั่งอยู่นี่ อ้าว แมวมายังไงนี่ แมวกี่วิ่งหนีเลยแปลกนะ จากนั้นมาแมวตัวนี้ทำให้เห็นเรื่อยๆ นะ ตั้งแต่วันนั้นละ ไปเตาไฟก็เห็นรอยมันอยู่ในเตาไฟ นี่ละเหตุที่ท่านจะดักเอนะ ท่านบอกให้พระเณรดักแมว เอาคอกเอาอะไรมาดัก เตาไฟเป็นเตาไฟต้มน้ำร้อนไม่ใช่เตาหุงต้มอาหารการกินอะไรแหละ เห็นรอยมันเหยียบขี้เถ้าอะไรอยู่แถวนั้น ก็เลยเอากับมาดักแล้วเอาอาหารใส่ในนั้น สุดท้ายมันก็ไปติดจริงๆ

พอดีดักก็เลยเอามาเลี้ยงไว้ เอาอาหารเอาอะไรๆ ให้กินเลยกลายเป็นแมววัดไป แล้วท่านเป็นผู้สอนมัน มึงอย่าไปกัดหนูนะ หนูก็เป็นลูกศิษย์กู มึงก็เป็นลูกศิษย์กู เป็นลูกศิษย์ทั้งสอง สู้อย่ารังแกกันนะท่านสอนมัน ก็เอามาเลี้ยงไว้แล้วนี่จะทำยังไง ดักได้แล้วเวลาให้มันกินก็สอนมัน มันก็ไม่ทำอะไรจริงๆ แต่หนูอย่าไปกัดหมอนนะท่านว่างั้น ถ้ากัดหมอนวันไหนต้องเห็นหัวหนูอยู่นั้นด้วย มันสำคัญจริงๆ นะท่านว่า มันอะไรพูดไม่ถูก นี่เรื่องหนึ่งที่ท่านร้องหาแมว แล้วกลางคืนแมวก็นอนที่นั่นหนึ่งนะ แล้วก็เลี้ยงไว้ไม่ให้มันกัดหนู แต่ถ้าหนูกัดหมอนวันไหน ตรงที่หมอนขาดนั้นนะหัวหนูจะอยู่ที่นั่น คือแมวมันเอาตัวไปกินแล้วๆ มันเหลือหัวไว้ให้ มันคงจะมาบอกครูบาวา นี่ไม่ให้กัดยังงี้ก็หมอนขาดทั้งลูกนี้ ก็เอาแต่หัวมันมาไว้ที่นี่ ความหมายว่างั้นนะ

ท่านบอกเป็นอย่างนั้นจริงๆ แปลกเหลือเกิน ถ้าหากหนูไม่กัดหมอนมันไม่ทำอะไร จะยั่วเย้าๆ ขนาดไหนก็ไม่เป็นไร มันก็อยู่อย่างนั้นละไม่สนใจอะไร เราเป็นแต่เพียงปราชญ์มันไว้ มึงอย่าไปยุ่งหนูนะ บางทีแมวมันนั่งอยู่กับคน หนูมันก็วิ่งผ่านไปผ่านมาไฟมีอยู่อย่างนี้ แล้วแมวก็นั่งอยู่กับคน หนูก็วิ่งผ่านไปผ่านมา มึงอย่าไปยุ่งกับหนูนะ ท่านขู่วัวเรื่อยท่านว่างั้น มันก็ไม่ทำอะไร บทเวลามันกัดหมอนละซี กัดวันไหนเป็นได้เรื่องวันนั้น เอาหัวหนูมาไว้ที่นี่เลยละ ท่านว่างั้น มันแปลกจริงๆ นี่อันหนึ่ง

อันนี้เราก็พูดเรื่องหนู เราก็ตัวเท่าหนูตัวหนึ่งมันก็ทำให้แปลกเหมือนกัน มันเป็นอย่างนี้หรือว่าแมวนี่มันมีฤทธิ์ดาตัพพิ์ ตอนนั้นเราอยู่ห้วยทราย นี่ก็เหมือนกันห้องนั้นเอาหมอนแขวนไว้ ที่แขวนก็กลัวหนูจะกัดนั่นเอง ถึงเอาเชือกมาผูกหมอนนี้แขวนเอาไว้ ก็หนูนี่แหละขึ้นไปกัดเชือกขาดตกลงมา แล้วหนูอีกนั้นแหละเป็นผู้ขยำหมอนแหลกหมดเลยห้องนั้นจนเข้าไม่ได้ขนาดนั้นแหละ เราไปเห็นเข้า โถ ยังไงนี่แมวมันไปไหนตอนนี้ไม่มีแมวหรอก ทำไมหนูถึงได้พิลึกนักหนา ตอนเช้าขึ้น นี่เราก็พูดตามภาษาเรา แมวมันไปไหน

หมด ดงนี้ไม่มีแมวเหรอ หนูมันมาทำลายศาสนาแหลกดหมดแล้วนี้เห็นใหม่ ในห้องนี้ล่ะ เราว่างั้น

พระเณรได้ยินเสียงเราก็รู้มกันขึ้นมา เพราะพระเณรเดินจงกรมอยู่ตามข้างๆ ก่อนจะบิณฑบาต นี่ไปดูซิ ไม่มีอะไรจะมีแต่เรื่องหนูกัดหมอนอยู่เท่านั้น ดูซิกี้มันเต็มไปหมดเลยในห้อง มันกัดดั่งใจพิลึกพิลั่นหนูนี้ หมอนทุกลูกที่มัดติดกันไว้ พอเชือกขาดลงมากถูกกัดจนแหลกดหมด พอตีตอน ๕ โมงเย็นมันแปลกอยู่นะ เณรไปบอกว่าที่ครูอาจารย์ถามหาแมวเรียกหาแมวเมื่อเช้านี้ มันมาแล้วนะ มันมาอยู่ไหนล่ะ มันมาอยู่ใต้ห้องนั้นแล้ว เอ๊ะ ทำไมมันมาได้ยังงี้ก็ไม่ทราบ ว่างั้น แล้วแมวตัวยังงี้ ตัวใหญ่มากกว่านั้น มันอยู่ไหนล่ะ มันหมอบอยู่ใต้ห้องนั้นล่ะ ห้องที่เก็บหมอนอยู่ข้างบนนี่นะ แล้วมันหมอบอยู่ใต้ห้องนั้นละอยู่ที่พื้น เณรว่ามันอยู่พื้น แต่ความจริงมันอยู่ใต้ห้องที่หนูกัดหมอนนั้นแหละ ไหนนะเราไปดูหน่อย เราก็เลยไปดู

ไปดู มันอยู่นั่นจริงๆ หมอบเฉยอยู่ ไม่ใช่ตัวเล็กๆ นะ ต่าง ๆ ลีกระต่ายบ้าง ลีขาวบ้าง นั่นนะมันอยู่นั้น โห ไซ้จริงๆ นี่ทำยังงี้ ส่วนพระท่านมายืนดูอยู่เต็มไปหมดแล้ว อยู่ข้างนอกนั้น แมวตัวนั้นมันไม่เคยมีว่างั้นเถอะนะ ไม่เคยเห็นเลยนะว่ามีแมว แล้วก็ยังมีมาบันดลบันดาลเอาวันนั้น อันนี้เราก็ไม่ได้พูดว่าเราศักดิ์สิทธิ์นะ เราพูดถึงเรื่องแมวมันมีหุทธิพิยต์ตาทิพิยต์ต่างหากนะ

ตั้งแต่นั้นมาเราก็บอก มึงอย่าไปหากัดหนูนะ กูเรียกเฉยๆ ไม่ได้เรียกให้มาจริงๆ หลอก เรียกเฉยๆ นี่แหละ เราว่า มึงอย่ามากัดหนูไม่ได้นะ แล้วมาแทบทุกวันนะ พอ ๕ โมงเย็นมาแล้ว เดินจากโน้นจากนี้ ที่นี้พอตกกลางคืนนี้เขาจะทำท่าฉลาดมากนะ เขาจะอ้าวๆ วั รอบวัด วันนั้นหนูเหมือนมันตายหมดนะ ทั้งดงนั้นเลย อย่าวว่าแถวนั้นใกล้ๆ เลย มันกลัวนี่นะ ฟังเสียงอ้าวๆ วั เท่านั้นละ โห หนูนี้เสียบเลย นี่มันก็แปลก

อ้าว ที่นี้มาวัดนี้อีก นั่นเราปลุกอ้อยดำไว้ให้โยมแม่เรา อยู่ข้างๆ กุฎิโยมแม่ โยมแม่เราเป็นโรคอัมพาต รักษากับหมอบอยู่บ้านจั่น ยาของหมอนั้นเขามีอ้อยดำผสม นี่เราก็ได้เอาอ้อยดำจากหมอบมาปลุกไว้สำหรับผสมยาให้โยมแม่นั่นเองพุดง่าย ๆ ให้เขาทำเป็นแปลงแบบปลุกผัก แล้วก็เอาอ้อยดำปลุกเป็นย่านๆ มันก็ขึ้นเขียวช่องามจริงๆ เราเปิดกวาดเข้าไปตรงนั้น ได้ออกอุทาน โถ อ้อยดำนี้ทำไมถึงงามนักหนา หรือดินมันดีหรือไถนา เราภิมองโน้นมองนี้ ทำไมถึงเขียวสดดงามเอานักหนา

ที่นี้คราวอยู่ที่หนองผือเราเคยเห็นหนูมันกัดอ้อยนี้ มานี้เราก็คิด ในป่านี้มันมีหนูไหมนะ ถ้ามีหนูก็กลัวจะมากัดอ้อยโยมแม่ เรายินกันนะ แล้วพอดีกกลางคืนนั้นหนูมาพาด

เอาแหลกเลย ก็แสดงว่าหนูก็หุทิพย์ใช้ใหม่ละ พอว่าในดงนี้มันมีหนูหรือเปล่านะ ถ้าเป็น หนองผือแล้วมันเอาเรียบเลยนะ ในดงนี้มันมีหนูหรือเปล่านะเรานึกในใจ พอตีตกกลาง คินมาหนูมาทางเสียเรียบหมดเลย โถ มีจริง ๆ นะ แล้วอย่ามาทำอีกนะ หนูถามหามึง เจาะๆ ละ มีจริงนะ พอว่าจันแล้วพูดซู่อีก เรียกหาแมวอีกแหละ ในดงนี้มีแต่หนูหรือ แมวไม่มีหรือไปอีกแหละ หือ มีแต่หนูมาทางอ้อยหรือ แมวไม่มีหรือ ว่าอีกแหละ

เราพูดตอนปิดกวาดเวลาราว ๔ โมงกว่าๆ ตก ๕ โมงเย็นกว่ามาแล้วแมวนะ เสียง อ้าวๆ มาจากโน่น พอตีเราอยู่ที่ศาลาเล็ก ศาลาปลูกใหม่ เพราะสร้างวัดใหม่เรามา ศาลามานั่งอยู่นั้น ฟังเสียงอ้าวๆ มาแต่โน่น ฟังซิบอกหมูเพื่อน เสียงนี้ฟังเหมือนเสียง แมวนะ ใครก็ฟังอ้าวๆ ๆ มานี้ โอ้ ใช้แล้ว ๆ มันก็มาเรื่อย ถ้างั้นคอยดูนะจะเป็น แมวจริงๆ ไหม เพราะที่นี้มันเตียน ปิดกวาดสักเดี๋ยวมันก็อ้าวๆ ๆ เรื่อยมา ผ่านมา ตรงที่หนูถางอ้อยโยมแม่นะ โผล่ออกมาเลยเห็นกันทุกคน อ้อย แมวใหญ่มานี้ มึงมา อะไร หนูเรียกหาให้มึงมาขู่หนูต่างหาก อย่ามากัดหนูไม่ได้นะ พอเห็นคนแล้วมันก็เดิน จากไปโน้น จากนั้นมาไม่เคยเห็นอีกเลยนะ

ที่นี้หนูก็ตัดสันดานเราเรื่อยเพราะจิตเรามันคะนองยังไม่รู้นะ พอมันเขี้ยวๆ ขึ้น เราพูดให้หนูแล้วพอตีแมวกี่มานี้ หรือว่าแมวมาวันนั้นเอาหนูตัวนี้ไปกินแล้วนา นี้อ้อยก็ กำลังขึ้นสดสวยงาม ไม่เห็นหนูมาทางว่างั้นนะ หรือว่าหนูตัวนี้ถูกแมวกัดตายตั้งแต่วัน นั้นนาว่างี้ พอว่าจันตกกลางคินมันมาทางเรียบหมดเลย ก็แสดงว่ามันยังไม่ตายพูดง่าย ๆ เข้าใจใหม่ละ อ้อยตาย พอตอนเช้าตื่นขึ้นมาไปเจออีก โอ้ หนูรู้แล้วว่ามึงยังอยู่ ที่นี้มึงอย่า มาถางนะ หนูรู้แล้วมึงอยู่ที่นี่กูไม่ว่าอะไรละที่นี้นะ หากมึงต้องการลำใหญ่ๆ พอเราพูดลำ ใหญ่ มันก็แปลกอยู่นะ พูดถึงมันลำใหญ่สวยงามมาก เราก็คิดเห็นอีกละ อ้อยลำขนาด นี้ที่หนองผือปลูกไว้ข้างๆ ภูเขา เรา ภูเขาอยู่ในป่าลึกๆ แล้วเณรเอาอ้อยนั้นไปปลูกไว้ ทางตะวันออกภูเขา เรา ไม่ใช่สวนเป็นอะไรละ เป็นที่โล่งๆ ตรงนั้น เลยเอาอ้อยไปชำไว้ นั้น มันขึ้นสดสวยงาม อ้มหรือชะมดเห็นอ้อยขึ้นงามๆ มันก็มากัด มันลากเอาอ้อย ลำสวยๆ ที่กัดขาดแล้วลากเข้าไปกินในป่า เพราะฉะนั้นเวลาเห็นอ้อยเราขึ้นดีๆ อย่างนี้ อยู่ทางหนองผือเห็นอ้มมันเอาไปกินนะ นี่เวลามันขึ้นสวยหนูมันจะไม่เอาอ้อยไปกินอีก หรือเราว่า

พอตกกลางคินมามันก็เอาเรียบซู่อีก เอาอ้อยไปกิน มันแปลกอยู่นะ พูดที่ไรเป็น ได้เรื่องทุกที ตั้งแต่นั้นมาเราเลยเป็นเหมือนขอตกลงกันกับหนู เอาที่นี้ มึงอยากเอาไป ก็เอาไปนะ มึงอยากกินก็มากินกูไม่ว่าอะไรแหละ เหล่านี้ก็ปลูกไว้สำหรับทำยาให้โยมแม่

แต่ถ้ามีต้องการให้มาเอาเป็นลำๆ นะ อย่ามาถางไม่ได้นะเราบอก ตั้งแต่นั้นมาเขามาเอาเรื่อยๆ เขามาเอาทีละลำๆ เอาเข้าไปกินในป่า พอกัดขาดแล้วก็เอาไปในป่า โห ในป่านั้นเขากินหลายครั้งหลายหนจนเต็มไปแต่อ้อย มีแต่อ้อยอยู่ในนั้น ได้ไปที่ละลำเท่านั้นละเขาไม่เอามากหรอก ดึงเข้าไปกินในป่า มันแปลกอยู่นะ เหมือนเทวดาบันดาลแปลกๆ อยู่ นี่ละพูดที่ไรได้เรื่องทีนั้น ทำให้เราอดคิดไม่ได้นี่ เอ๊ะ ชอบกลไม่มีธุระอะไรพูดแต่เรื่องแมว เรื่องแมวก็น่าดีเป็นคติอันหนึ่ง

เอาละนะเลิกกัน

www.Luangta.or.th หรือ www.luangta.com